

Zagreb, 24.02.2009.

POSLOVNI DNEVNIK
Glavni urednik
Darko Markušić

Poštovani uredniče,
novinari Poslovnog dnevnika višekratno izvrću moja stajališta. Na današnjoj naslovnoj stranici napisan je netočan komentar a jučer se vaš komentator upušta u komentiranje bez elementarnog poznavanja sadržaja o kojem piše. Kritizira moja navodna stajališta koja su zapravo njegova kreacija. Ljubazno Vas molim da objavite ispravak na istome mjestu i na istoj stranici, i u istoj duljini, sukladno Zakonu o javnom priopćavanju, čl. 30. i 34. Prvi puta nisam htio reagirati poštujući pravo novinara na mišljenje, pa makar bilo i krivo, ali kako se to eto ponavlja smatram da Vaši čitatelji imaju pravo na istinitu informaciju.
Objavljivanje odgovora na predzadnjoj stranici na dnu nije u skladu sa Zakonom. Molim Vas da pošaljete zakonsku odredbu u punom smislu, na čemu bih Vam bio nadasve zahvalan.

DEMANTI

U Poslovnom dnevniku od 23. veljače objavljen je komentar pod naslovom «Ribićev prengli zaokreta» autora Vladimira Niševića a na današnjoj naslovnoj stranici piše da Ribić **sada** priznaje kako je kriza vrlo ozbiljna. Kritika o mojoj navodnoj promjeni stajališta oko krize i zamrzavanja plaća u javnom sektoru potpuno je promašena jer već u prvoj premisi polazi od neistine. Naime, ja uopće nisam promijenio niti jedno stajalište. Novinar to ne zna ali ipak se upušta u prosuđivanje, osuđivanje i komentiranje. Pristup novinarskom zadatku u maniri Divljeg zapada: danas ćemo Ribića objesiti, a sutra ćemo ustanoviti činjenice.

Od samog početka stavljanja plaća korisnika državnog proračuna u žarište pozornosti kao izmišljene panaceje za rješavanje nadolazeće krize, tj. od sredine studenog, a ne tek danas, tvrdio sam da nas čekaju teška vremena puna restrikcija i pri tome sam zastupao sljedeća stajališta:

1. Plaće ne smiju biti jedino i prvo mjesto ušteda u državnom proračunu. Naprotiv, trebaju doći zadnje na red jer olako poigravanje s cijenom rada ugrožava i ovako već degradiran odnos prema radu te doprinosi akutnom nedostatku kadrova u zdravstvu, školstvu, znanosti i kulturi, državnoj upravi, policiji i vojsci itd. Danas mislim isto.
2. Pored plaća postoje puno veća mjesta mogućih ušteda (neracionalna javna poduzeća, enormni iznosi neučinkovitih subvencija, veliki broj lažnih branitelja i korisnika socijalnih naknada, nekorisne infrastrukturne investicije za ovo vrijeme, hipertrofija lokalne uprave itd. itd.). Danas mislim isto.
3. Međutim, zabrinutost da će mnogi radnici u privredi ostati bez posla motivirala nas je na razmišljanje da prihvatimo i zamrzavanje naših plaća, ali samo pod uvjetom sveopće štednje i racionalizacije i pod uvjetom da se problem plaća riješi pravično. Danas mislim isto.

4. Postoje dva načina pravičnog rješavanja problema. Prvi, tako da se i svima drugima zamrznu plaće, pa i Niševiću, ali ako to nije moguće, a Nišević sigurno misli da nije, onda barem cijelom javnom sektoru (uključujući i lokalnu upravu i javna poduzeća). To bi bio postupak primjeren načelu pravednosti, uljudenosti i obzirnosti u jednom društvu. Sve drugo je divljaštvo i otimanje vrijednosti rada 240 tisuća ljudi.
5. Ako zamrzavanje i drugima nije moguće ili nije prihvatljivo, npr. zbog sveopće sebičnosti, onda postoji drugo rješenje: sve ono što zaposlenici u javnim službama izgube danas treba im se vratiti sutra kada izađemo iz krize i kada indikatori pokažu da npr. BDP počinje rasti nominalno više od 5% i slično. Tu nije dovoljno obećanje Vlade već potpisani ugovor koji to jamči.

Takve naše prijedloge nije prihvatila Vlada RH jer njeni predstavnici nisu bili sposobni prepoznati koliko je to pravedan i nadasve koristan prijedlog i zapravo jedino moguće rješenje ako se želi i očekuje da sindikati nešto prihvate. Doduše, može se to napraviti i bez sindikata, ali u demokraciji ne i bez sindikalnog odgovora.

Komentator sve ovo ne zna, a lako je mogao saznati da je bio vrijedan, gledao televiziju i čitao novine, makar samo one u kojima prima plaću. Ne mogu shvatiti takav profesionalni javašluk, čovjek piše komentar a da nije provjerio polaznu premisu. Postavlja se pitanje kolika je vrijednost njegovog rada. Očito neusporedivo manja od bilo koje plaće učitelja.

Komentator ništa ne zna niti o odnosima u sindikatima. Sindikati nisu hijerarhizirani i svaki za sebe djeluje autonomno u pluralnoj situaciji. Stoga se sindikati moraju dogovarati. Tražiti od 17 sindikata konsenzus nije realno. Konsenzus blokira odlučivanje. Demokracija pretpostavlja odlučivanje većine. Uložio sam puno napora da stvorimo većinu u sindikatima oko gore navedenih točaka. Onaj tko je tražio konsenzus od 17 sindikata taj nije želio riješiti problem.

Vilim Ribić, potpredsjednik GSV-a